

eesmärk elus on surra tervena.“

Erki Pärnaku

Ooperilaulja
Väino Puura
70 aasta
juubel
Estonias.

Pärast käib sinuga kaasas lihtsalt nooruse virvendus. See on ka ilus aeg, aga ikkagi jääb midagi erist sinna 40. eluaastate taha. Elu kordumatud hetked – nende pärast tasub elada!“

Samas on Väino kindlalt seda meelt, et alati tuleb minna ka uuega kaasa: „See on minu deviis elus – nui neljaks, peab minema kaasa!“

Hirm tõukas elustiili muutma

Kuigi esimene infarkt oli ehmata ja ka kolleegide sarnased lood olid hoiatuseks ees, ei pannud see esimene häirekell Väinot veel tõsiselt oma elustiili üle mõtlema ja seda muutma.

„Vaevalt keegi esimest hoiatust kuulda võtab. Ikka on tarvis enne kaks või kolm laksu vastu põske saada. Pärast esimest korda läheb elu sageli samamoodi edasi,“ tunnistab laulja muiates. „Mulle jõudis olukorra tõsidus kohale alles pärast seda, kui kümme aastat tagasi teise infarkti sain. Siis tekkis ikka hirm. Hirm, et äkki suu läheb viltu või lonkan ühte jalga või et pean ratastoolis olema. Ja hirm teha sellega oma lähedastele haiget. Kui minuga juhtub midagi, mis ohustab mu elu, teen sellega ju rohkem haiget oma lähedastele kui endale,“ ütleb Väino, lastes neil sõnad peegeldada suurt armastust oma pere vastu.

„Ma ei tea, kas see mul õnnestub või mitte, aga ma toidan oma usku sellega, et nii peaks olema. Ma ei taha jääda kellelegi hoolitsetada, kellegi õlule kanda.“

Väino tõdeb, et hirm on vahel hea abimees, sest see paneb tegetsema ja oma tervisele rohkem tähelepanu pöörama.

„Artisti eluga käib ju ikka kaasas naps ja teatud hetkel paned suitsette, söögiga ei peeta piiri. Aga kui sa oma mõtlemist ei paranda ja halbu harjumusi maha ei jäta, kui sa kas või natukenegi nende asjadega jätkad, ei ole paranemisel lootust. Pead ikkagi täiesti loobuma.“

Lisaks loobumistele hakkas laulja ka värskes õhus sörkimas ja jalutamas käima. Üks juhulik kohtumine muutis ta mõttemaailma.

„Mulle tuli vastu ratastoolis mees. Ta tõmbas oma tooli kii-

resti, hingeldades, endal nägu naerul. Vaatasin teda ja mõtlesin, et Puura, mis sina kaebad, kui tema suudab naeratada! Sellised hetked loovad mõistuse selgeks.“

„Tähtis on see, et ma pean oma töötust!“

Väino teab omast käest, et ükski muutus ei sünni üleöö ja ka tervis ei parane lihtsalt sõrmenipsuga. Harjumuste ja mõttemaailma muutmine peab saama uueks elustiiliks.

„Minu põhimõte on selles, et kui ma just ei ole mõnd suurt traumat või liiklusõnnetust üle elanud, peab püüdma endaga ikka ise hakkama saada. Tuleb endale öelda: sa suudad seda, sa suudad olla terve! See ei tähenda, et olen siis kohe täiesti terve, aga tuleb vähemalt mõelda, et olen terve. See ongi tähtis, olgu siis inimene noor või vana.“

Väino silmis süttib kaval säde ja ta deklameerib paatosega: „Pole tähtis, kas ma võidan või kaotan, tähtis on see, et ma pean oma töötust!“

Proovisaal rõkkab baritonihäälest naerust ja ajakirjaniku küsivast pilgust lõbustatuna lisab ta: „See on Don Quijote tekst. Tegelikult väga tobe ja teatraalne, aga õige ju!“

Ta jutustab, et tervisest rääkides tuleb talle ikka meelde ema, kes Võrumaal rasket tööd teha rügas. „Ükskõik kas ma jõudsin sinna noorema või natuke vanema, emakene kogu aeg halas – oi, pojakene, mul väga valutab siit ja sealt! Mul tekitab praegugi see natuke trotsi, kui tuttavad räägivad kokku saades ainult oma haigustest. Selle asemel võiks elust rääkida! Vanemad inimesed võiks rääkida omavahel täpselt samadel teemadel nagu noored. Jutt peaks jääma ikka nooreks! See ei tähenda, mis su aastad on!“

Elus oma tee leidnud Väinol on üks salajane unistus ka – laulda eesti keeles Frank Sinatra laulu „May Way“.

„Sellel on küll eestikeelne tõlge, aga see mulle väga ei meeldi. Ainuke inimene, kes võiks sellele laulule hea teksti teha, on Leelo Tungal, aga ma ei ole veel temaga sellest rääkinud.“

„KUNSTIS PEAB OLEMA ELU SEES!“

Väino Puura: „Teatris on kaks võimalust – kas teha kunsti mõnele tuhandele inimesele või kogu rahvale. Minu jaoks on tähtis, et kunsti tehtaks rahvale – kõigile inimestele. Ükskõik, mida inimene siis sealt enda jaoks leiab – kas ilusa näitleja, ilusa kostüümi, ilusa lavakujunduse või ilusa muusika, aga ta tunneb, et see on tema jaoks tehtud. Et see ei ole mingi Laysi kartulikrõps! Ma olen selline tüüp, kellele ei meeldi, kui teatris hakatakse tegema kuiviklikku eliitkunsti, nii et seal enam elu sees ei ole. Elu peab sees olema!“